

tationen, og som Følge deraf anse de sig berettigede til at opkaſte den Paastand, at Regjeringen ikke har Tillid hos Folket. Smidlertid er det jo klart, at Regjeringen ikke kunde have bestaaet i 11 Aar, hvis den ikke havde haft Tillid andre Steder, som kunde veie op herimod, og jeg skal i den Henseende blot erindre om det ene Faktum, at man, naar man taler om Repræsentationen, ikke er berettiget til derved ene og alene at forstaa det ærede Folkething. Derjom Regjeringen ikke i disse 11 Aar havde fundet Støtte her i dette andet Thing, kunne ærede Talere fra den Side ganske vist være overbeviste om, at den for længe siden var forsvunden. Jeg skal imidlertid ikke forfølge dette, fordi det, der egentlig ligger for for Diebliffet, er den foreløbige Lov af 5te Mai 1885 angaaende Forholdsregler for at hindre Misbrug af den uindſtrænkede Afgang til at anſtaffe Vaaben og øve sig i disses Brug. Det er kun denne Lov, der for Diebliffet ligger for til Behandling. Jeg skal da blot minde om, hvad jeg allerede i Hjør tillod mig at fremdrage, nemlig at den ophidſende Tale i Skrift og i Ord, i Blade og i Forsamlinger, som den ærede første Taler i Dag hentydede til, og som det ærede Udvalg i dette Thing har konstateret nærmere i den Betænkning, det afgav ved Samlingens Slutning, var brudt ud i Handling, forinden jeg tilraadte Hs. Majestæt at udstede den her omtalte Lov. Der forelaa for Regjeringen den Gang Bevijer for, ikke blot at man med mer eller mindre tomme Ord vilde hidſe sig selv og Andre, men der forelaa Bevijer for, at man virkelig havde anſtaffet sig Vaaben, at der blev gjort Forsøg paa at indføre Vaaben, og at der var gjort forholdsvis store Bestillinger i Udlandet af saadanne. Nu maa jeg rigtignok mene, at den Tilstand, at et Parti i Landet, fordi man mener at have Ret i en politisk Diskussion, derfor skulde indrette sig paa at væbne sig for at sætte sin Mening igjennem ved Hjælp af Rifler, kunde jo være meget behagelig for dette Partis Tilhængere. Det kan godt være, at man fandt at det var ganske i sin Orden, men man maa vistnok erkjende, at et Lands Justitsminister umuligt kan gaa med dertil. Derjom han har den mindste Følelse for sin Pligt til at opretholde Ro og Orden i Landet, vil han vide, at naar Saadant sker, er det Diebliffet kommet, hvor det er nødvendigt for ham at stride ind. Det er det, som er sket ved denne Lov, og Andet ikke. Har man ment, at man ved denne Lov vilde nedſlaa Skyttebevægelsen, da er det aldeles ikke Tilfældet. De aller-

fleste Skytteforeninger have faaet Tilladelse til at øve sig i Vaaben og til at anſtaffe de Vaaben, de have ønsket, ja, de have endog faaet dem leverede fra Krigsministeriet. Der er visse Skytteforeninger, der ikke have faaet Tilladelse, fordi det fra vedkommende lokale Øvrighed er blevet indberettet, at den Tendentis, den Mand, der herſter i disse Skytteforeninger, gjorde, at man ikke med Ro kunde se paa, at disse være i Besiddelse af Vaaben, og saa er Tilladelsen bleven nægtet. Det kan jo være muligt, at der kan være feilet i den ene eller anden af disse Afgjørelser, det paastaar jeg ikke det Modsatte af, men jeg kan ikke gaa frem anderledes end efter de Indberetninger, jeg faar fra Øvrigheden. Jeg kan ikke sidde her i Kjøbenhavn og vide, hvorledes det forholder sig. Jeg kan kun ſige, at disse Spørgsmaal ere blevne afgjorte med Bemsældighed og i det Hele taget i den liberaleſte Retning. Det er aldeles ikke berettiget, naar man vil paastaa, at denne Lov er bleven brugt til at holde Skyttebevægelsen nede, for saa vidt Skytteſagen virkelig var og virkelig er en upolitisk Sag, kun sigtende til at oplære og vænne Landets Ungdom til at omgaaſ med Skydevaaben. Forøvrigt maa denne Lov, som jeg allerede tillod mig at bemærke i Hjør, siges at være et meget lemsældigt Middel; det er efter min Mening langt at foretrække, at gaa den Vej, som Regjeringen her er gaaet, fremfor at foreskrive ſirenge Straffe, og Erfaringen har ogsaa viist det, idet nemlig de enkelte Straffebestemmelſer, denne Lov indeholder, og som for Næsten ere meget milde, kun have fundet overordentlig ringe Anvendelse. Jeg tror ikke, der er mere end to Mennesker i Landet, som ere blevne dømt og det endda kun til ringe Straf, Bøder og Sligt for Overtrædelsen af denne Lov. Det Middel, som er valgt, og som man har søgt sin Hovedhjælp i, nemlig at hindre Indførelsen af Vaaben, det er et lempeligt, præventivt Middel, som ikke styrter Rogen i Ulykke og som kun forhindrer dem, der ellers maatte være ubesindige, fra at gjøre det. Naar jeg forelægger dette Lovforslag her for Landstinget, vil det kun kunne forundre dem, der ikke ere vante til Rigsdagsvæsenet; thi de, der ere mere fjendte med disse Forhold, vil jo vide, at det er en gammel og almindelig fulgt Praxis, at naar et Lovforslags Behandling ikke er bragt til Ende i et Thing, foreligger man det igjen i det samme Thing. Det er denne Regel, som følges, og som er fulgt i Hundreder af Tilfælde, og det er den, som jeg ogsaa har fulgt i dette.